

PEL CAMÍ DE LA II SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

=====

I. - HISTORIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

1. ELS ESFORÇOS D'UN POBLE OPRIMIT CAP A LA LLUITA UNITARIA.

Des del triomf de l'exèrcit sobre les forces populars a la fi de la guerra civil han estat molts els intents de coordinació de la lluita dels diversos sectors resistents. Amb molt mèrit i des del primer moment, destacades personalitats intentaren refer els quadres destruïts dels grups democràtics del país.

Darrerament, i després d'un llarg període de converses preliminars, cinc organitzacions polítiques: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya" i "Unió Democràtica de Catalunya", es constituïren en COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTQUES DE CATALUNYA. L'intent d'aquesta coordinació era oferir una alternativa política que, amb la seva perspectiva política de conjunt, potenciés el nivell de les lluites de cada sector. Això succeí el 1969.

Aviat, i després de l'experiència de diverses accions realitzades amb aquest esperit unitari i que culminaren en les accions contra el procés de Burgos del desembre de 1970, es feu sentir la necessitat de crear una plataforma política més àmplia, que fos el lloc de trobada de tota la rica gamma d'entitats a través de les quals les forces populars expressen llur rebuig de la falsa legalitat feixista.

II. LLENÇAMENT DE LA IDEA I COMISSIÓ PREPARATÒRIA.

La C.C.F.P.C. llençà, doncs, la idea d'una ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Va invitar a compartir, des del primer moment, la idea i la responsabilitat preparatòria a altres entitats: Taula Rodona, Comissions Obreres, representants d'ambients cristians, Assemblea Permanent d'Intel·lectuals, comunitats cristianes de base, Comissió de Solidaritat.

Aquesta Comissió Preparatòria llençà un document en el qual es definia així l'intent:

"Aquesta Assemblea pretén ser una reunió de representants de partits polítics catalans, de grups, d'organitzacions paralegals, d'altres organitzacions i personalitats que a Catalunya mantinguin una activitat, o puguin eventualment desenrotllar-la, contra la dictadura franquista i reconeixin l'opressió a què està sotmesa la personalitat nacional de Catalunya, sense altra exigència per a participar-hi que la d'una actitud de diàleg."

Després de fer notar en aquest mateix document la dificultat de coordinació i de representació a causa de la repressió continuada, afegia: "no és menys cert que han dificultat una acció articulada i una confrontació de les diferents opcions per solucionar els problemes del país, en la que hi participés democràticament tot el poble de Catalunya. Avui, això no és encara possible i no ho serà mentre no aconseguim el restabliment de les llibertats democràtiques. Mentrestant la representativitat en aquest acte sols podrà ser mesurada pel sentit de responsabilitat i per l'actitud dels qui vulguin comprometre la seva presència.

Aquests fets donen a la situació actual una caracterització que és imprescindible de tenir en compte. Per una banda, les dificultats de l'actuació política clandestina han fet que els sectors més actius no derivessin la seva activitat sols a través dels partits polítics sinó que fessin aparició per una gran diversitat de vies. Per una altra banda, organitzacions professionals, culturals o confessionals es veuen constantment requerides per l'actuació política, davant la implicació genèrica que reclama la defensa dels drets humans i la manca de llibertats per desenvolupar les seves pròpies actuacions. Per últim, un amplíssim sector del nostre poble conscient de l'opressió, resta inorganitzat, però disponible com a oposició potencial per a una opció política global que s'ajusti amb les seves formulacions polítiques a les exi-

gències generalitzades, oferida responsablement i amb garanties d'eficàcia."

L'intent era, doncs, la convocatòria d'una gran Assemblea representativa de tota entitat que es pogués a Catalunya amb un sentit democràtic i antifeixista.

III. FRACÀS DEL PRIMER INTENT.

La primera gran trobada dels representants de tots els sectors estava prevista per al 25 de maig de 1971. Del document preparatori se n'havia fet una difusió de deu mil exemplars, que lentament i amb gran treball havien anat arribant a tots els racons de la geografia de Catalunya. El fruit de la discussió en petits grups havia retornat a la Comissió Preparatòria en forma d'esmenes i suggerències. Així s'havien anat perfilant els acords i preparant les discussions d'una Assemblea que, per imperatiu de la clandestinitat es preveia d'una durada forçosament limitada.

Aquest primer intent va resultar fallit; la policia feu acte de presència. Com que es tractava d'un acte de treball polític i no pas d'enfrontament, els reunits es dissolgueren, deixant l'intent per a més endavant. En tot moment foren protegits de l'agressió policíaca gràcies a les mesures de seguretat adoptades pels organitzadors.

L'estiu s'aprofità per ampliar la crida, profunditzar les discussions prèvies i estendre la participació a més sectors i comarques del país viu.

IV. L'ACTE DEL 7 DE NOVEMBRE.

Finalment, el 7 de novembre del 1971, en una església de Barcelona tingué lloc la 1ª sessió de l'Assemblea de Catalunya. Cinc hores de parlaments i debats possibilitaren l'aprovació d'aquest comunicat:

Nosaltres, catalans de diferents tendències permanents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representants a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocamment del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a) La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b) La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c) L'acabament de la repressió i la consecució de l'Amnistia.

Per tal de vehicular per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i representativa."

Catalunya, 7 de novembre de 1971.

Aquesta declaració fou signada per les següents delegacions: C.C.F.P.C. (Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per: "Esquerra Republicana de Catalunya", "Front Nacional de Catalunya", "Moviment Socialista de Catalunya", "Partit Socialista Unificat de Catalunya", "Unió Democràtica de Catalunya"); PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional); PORI (Partido Obrero Revolucionario Trotskysta); PSOE (Partido Socialista Obrero Español); CC.OO. (Comissions Obreres de les localitats i comarques de Manresa-Sallent, Sabadell, Vallès Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Badalona, Lleida i Barcelona); UGT (Unión General de Trabajadores); Bloc Català d'Estudiants; Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya; Joventut Comunista de Catalunya; Moviment Universitari de les següents facultats de les Universitats Central i Autònoma: Periodisme, Aparelladors, Medicina, Enginyers, Dret, Farmàcia, Filosofia, Econòmiques, Ciències, ATS, Enginyers de Terrassa; Comunitats Cristianes de Base; Representants d'Ambients Cristianes; Grup de No Violents; Taula Rodona; Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans; Comissions de Camperols; Professors Universitat Central i Autònoma; Grups professionals: periodistes, metges, advocats, aparelladors, arquitectes, ensenyants, cinema; Professors No Numeraris d'Universitat Central i Autònoma; Grup de Dones Democràtiques; Representants de les localitats i comarques següents: Barcelonès, Amposta, Tortosa, Reus, Tarragona, Igualada, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, El Prat de Llobregat, Gavà, Terrassa, Sant Vicenç dels Horts, Sabadell, Manresa, Cerdanyola-Ripoll, Castellar del Vallès, Granollers, Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall, Badalona, Mataró, Caldetes, Sant Pol, Pineda, Arenys, Canet, Calells, Malgrat, Blanes, Girona, Vic, Figueres, Torrelló, Lleida, Ripoll, Vilafranca del Penedès, Manlleu i Centelles; C.A.E.; Comissions de Barri. Bandera Roja hi participà però no signà el document.

En el transcurs dels treballs de post-assemblea, s'hi han incorporat els següents grups: Partit Carlí Català; Grups d'Acció Carlina; Solidaritat Obrera de Catalunya; Unió Sindical Obrera; Grup de No-Alineats Políticament; Partido Comunista de España (Internacional); Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM); Bandera Roja. A més de nuclis de comarques organitzats unitàriament a l'entorn de l'Assemblea. P.P.C

La mateixa nit es convocà una roda de premsa clandestina, a la que hi assisteixen periodistes nacionals i d'agències estrangeres, en la que es donà informació de l'acte i s'entregà el comunicat aprovat per l'Assemblea.

El Govern es va enterar de la celebració de l'Assemblea per la premsa internacional, al dia següent, i comminà la Policia de Barcelona per a que localitzés i anul·lés el que hi pugui haver d'aquesta nova entitat política, l'abast de la qual se li escapa i no pot valorar. La repressió es centra sobre sis personalitats àmpliament conegudes per la seva tradicional actitud de defensa dels drets culturals i polítics a Catalunya. El Govern fa seva la versió de la policia de Barcelona, que intenta cobrir el seu fracàs, negant la celebració de l'Assemblea i reduint tot a un muntatge d'una Conferència de premsa sensacionalista, sense cap base real.

V. EL TREBALL REALITZAT

Com a resultat i acord de l'Assemblea s'inicià per part de tots els sectors i personalitats presents en la celebració de l'acte, una extensa campanya de difusió del Comunicat i de treball polític d'explicació i profundització d'aquest mateix comunicat i del significat polític de l'Assemblea. Per mitjà d'aquest treball polític el poble de Catalunya va prenent consciència de que és a ell a qui correspon la creació de les vies cap a la legalitat democràtica.

Durant el curs del llarg any que ha passat, s'ha reunit set vegades la Permanent de l'Assemblea i desenes de cops el Secretariat de la mateixa. S'han adherit a l'Assemblea nous grups i delegacions.

Els organismes de l'Assemblea han llançat campanyes populars com "la imposició del dret a la solidaritat democràtica", "refús de la il·legalitat feixista amb la pràctica de la desobediència civil" i la campanya d' "explicació política del perquè

l'Estatut d'autonomia de 1932".

Aquestes campanyes es fan arribar al poble de Catalunya per mitjà de reunions clandestines i inclusivament públiques, publicacions, pasquins, manifestacions al carrer, etc. L'Assemblea ha volgut superar la dificultat de comunicació amb el poble per mitjà de la publicació unitària del "Butlletí de l'Assemblea de Catalunya" i l'emissora clandestina "La veu de l'A. de C."

Així ha pogut fer conèixer les seves campanyes i les seves preses de posició política davant d'aconteixements importants.

La campanya sobre l'Estatut de 1932 va culminar amb una concentració popular a Ripoll. El dia 12 de novembre es van aplegar a Ripoll milers de persones vingudes d'arreu de Catalunya per a commemorar el primer aniversari de la celebració de la I sessió de l'Assemblea de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya anà a Ripoll amb la voluntat expressa de celebrar una festa popular, d'exercir el dret de lliure reunió i expressió i de sensibilitzar aquella zona per tot el què l'Assemblea de Catalunya significa i proclama. Al nostre aplec pacífic es responia amb la més dura repressió per part de les forces que estan al servei d'un règim que ens vol emmordassar.

En el context general de les lluites reivindicatives i de protestes populars per l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez, en el moment en què s'iniciava la gran lluita de Seat, l'Assemblea de Catalunya va difondre una crida escrita al poble català, amb el títol següent:

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AMB LA CLASSE OBRERA CAP A UN PRIMER DE MAIG DE LLUITA PER LES LLIBERTATS POLÍTQUES I NACIONALS.

La crida de l'Assemblea de Catalunya va donar lloc a una gran concentració de masses a Sant Cugat del Vallès. La diada va començar amb una gran assemblea on intervingueren representants de la Comissió Obrera de Seat. Més tard es va celebrar l'acte previst a l'església, on fou llegit el document dels bisbes catalans entorn del primer de maig. A la sortida es va formar una gran manifestació de més de 8.000 persones, la qual durant més d'una hora va recórrer uns dos kilòmetres fins al centre de Sant Cugat. Després que els manifestants s'auto-dissolgueren la policia va ocupar Sant Cugat. Es van produir més de vint detencions. Cal assenyalar que els manifestants van rebre mostres actives de solidaritat per part del poble de Sant Cugat, tant en el curs de la manifestació com després, en produir-se l'arribada massiva de la policia.

=====

II. APORTACIONS QUE CONFIGUREN EL CONTINGUT POLÍTIC DE LA II SESSIÓ.

Introducció

En compliment de l'acord pres en la IV reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, els diversos sectors han editat i distribuït el document "CAP A LA II SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", en un nombre d'exemplars que fins al moment sobrepassa els 24.000.

La forma de distribució, que ha estat sempre directa, i la discussió oberta i col·lectiva, han obert en el si del nostre poble un debat polític que lluny d'estar esgotat s'estén i s'envigoreix.

En apropar-nos a la II sessió considerem que aquest document continua essent un important instrument de treball que estimula el debat polític i que apareix com una referència inestimable per anar classificant els punts de convergència que hauran de constituir-se en base del contingut polític fonamental de la II sessió.

En complir l'acord d'elaborar aquest treball, el considerem com l'intent d'establir un nou nivell en el qual la discussió vagi -llegant-se amb els punts de convergència unitària- conduint-nos a l'elaboració de la declaració de la II sessió.

1. L'enfortiment de les lluites i la crisi de la dictadura.

En la lluita contra la dictadura, el poble de Catalunya ocupa un lloc important. El combat per les llibertats nacionals i en defensa dels interessos socials i econòmics ha interessat en una o altra forma els homes i les dones del nostre poble, i en un clima d'elevació de la consciència unitària, els principis programàtics de l'Assemblea de Catalunya han anat oferint una xarxa concreta de punts de referència capaços de respectar i potenciar les lluites sectorials més heterogènies.

1.1. Les lluites obreres. En la perspectiva de la vaga general. La lluita pel dret de vaga i pels drets sindicals.

En aquesta aportació global del poble de Catalunya en la lluita de les nacions i les regions de l'Estat espanyol, contra el govern i el seu règim feixista, el moviment obrer ocupa el lloc d'avantguarda. A Catalunya hem vist recentment com la resposta indignada contra l'assassinat del treballador de la Tèrmica del Besòs, Manuel Fernández Márquez, constituïa un gran pas endavant en la lluita unitària.

Avui, el moviment obrer és una realitat de gran amplitud, amb capacitat per a estendre's encara molt més i per a atreure al seu voltant la lluita solidària d'amples sectors socials. Al mateix temps, és cada vegada més enèrgica la decisió obrera de lligar estretament la lluita reivindicativa a uns objectius unitaris de caràcter polític: llibertats fonamentals, dret de vaga, drets sindicals.

Per això, cal valorar com a essencials les darreres grans mobilitzacions obreres -Ferrol, Vigo, Barcelona, Cerdanyola, Ripollet, Navarra-, que ens indiquen el gran avenç que actualment es produeix en la capacitat de lluita i de mobilització de la classe obrera i altres sectors del poble, a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol. Les vagues en cadena, fins arribar a l'atur de poblacions i comarques senceres, són un fet cada vegada més freqüent que fa actual la perspectiva d'una vaga general, a nivell de tot l'Estat, com un poderós element que afavoreixi la ruptura de la democràcia i l'acabament de la dictadura.

1.2. Les lluites de la pagesia.

La mobilització actual s'estén també a molts altres sectors. Afrontada a gravíssims problemes, la pagesia catalana pren actituds de descontentament creixent. L'abandó forçat de la terra, l'explotació en profit de l'oligarquia terratinent a través dels mecanismes de la Seguretat Social Agrària, la comercialització monopolística i explotadora dels productes del camp, l'administració antidemocràtica de les coopera-

<propiacions forçades, sense dignes compensacions, en favor del gran capitalisme, instal·lacions i polígons industrials), les dificultats per a l'activitat de la terra per part dels qui la treballen, són poderosos elements i, malgrat que les formes organitzatives de la pagesia no han assolit desenvolupament, van prenent cada dia més importància les lluites que dels problemes més vius. En aquest procés de mobilització creixent dels joves -afrontats també a una greu problemàtica: manca de mitjans d'educació i formació professional, d'esplai- constitueixen un important canvi.

ites populars contra el caos urbà, contra la corrupció, per un ensenyament sanitari i seguretat social al servei del poble.

es dutes a terme en els nuclis urbans, arreu del país, veuen la incorporació dels sectors cívics a la lluita unitària i fan possible la maduració de la mobilització unitària de base territorial. La caòtica situació urbana, el burocratisme i de la irracionalitat i la corrupció de l'administració tant juntament com als altres organismes de l'Estat, es tradueix en situacions creixent. Són aspectes d'aquesta situació: la indefensió del poble davant els monopòlics -gas, transports, telèfons, electricitat-; el risc per a les ciutats de catàstrofes degudes a la corrupció i a la impunitat amb què actuen els propietaris dels serveis públics -explosions, esfondraments, riuedes-; l'especulació immobiliària que fa impossible d'aconseguir habitatges dignes i assequibles fins i tot als anomenats de "protecció oficial"; la manca d'instruments democràtics a nivell local i d'un urbanisme racional, fent impossible una vida humana i la situació d'un ensenyament classista, deficient i deformador; una sanitat totalment insuficient i una seguretat social que malgrat que és necessària, no ofereix els més elementals serveis exigibles.

La donant respostes cada vegada més enèrgiques a aquests problemes, assolint nivells de combativitat i d'organització que fan d'aquests processos de mobilització uns elements clau en el procés de mobilització general contra el règim de la reivindicació de les llibertats i del conseqüent control democràtic dels serveis i de l'administració públics.

ment estudiantil i el moviment ensenyant. El fracàs del "reformisme" del franquisme.

després de la promulgació de la "Ley General de Educación", la fallida temptativa "reformista" del franquisme en el terreny educatiu ha creat profundament conflictiva i difícil de descriure. La contundent responsabilitat de la L.G.E., l'agreujament dels problemes existents, que han originat la mobilització creixent de tots els sectors que hi estan implicats -estudiants, mestres i pares en incorporació creixent- porten el règim a una situació crítica, amb noves formes, del seu projecte educatiu (plans Suárez, estatut d'autonomia, liquidació de facultats i de branques d'estudi, etc.) no és possible el suport d'una repressió generalitzada (liquidació de la pretesa autonomia, etc.).

esta política educativa, basada en la repressió sistemàtica, la responsabilitat de la mobilització unitària per un ensenyament gratuït, per a tothom i al poble.

la dels professionals per la democràcia.

lectuals i els professionals s'incorporen, partint dels seus problemes d'una manera cada vegada més decidida, a la lluita per la democràcia.

s'ha exercit a través dels col·legis i les associacions professionals mitjançant formes noves de lluita, sobretot després de la constitució de l'Assemblea d'Intel·lectuals i Professionals (Montserrat, desembre 1970).

davant la protesta creixent dels professionals, el règim tracta ara de controlar els Col·legis. Topa, en aquest intent repressiu, amb un rebuig general del projecte de nova llei dels col·legis professionals s'estableix a de força de gran transcendència política.

1.6. Noves instàncies de mobilització democràtica.

Noves instàncies de mobilització democràtica van sorgint al si d'aquesta lluita. Cal reconèixer el paper important que poden jugar els Comitès de Solidaritat, les Assembles Democràtiques que apareixen en algunes barriades o pobles, que són importants plataformes unitàries de lluita democràtica i marquen un camí de noves possibilitats.

També cal destacar els moviments de base, que en diverses formes tenen una participació creixent en les mobilitzacions actuals -com és el cas d'alguns grups cristians de base-, i que reflecteixen les aspiracions democràtiques actuals.

1.7. L'opressió nacional. La lluita pels drets de Catalunya.

El poble de Catalunya lluita per les llibertats democràtiques i socials dins el marc d'un poble col·lectivament oprimat. Per això les seves lluites són inseparables de la reivindicació nacional. La lluita contra l'opressió nacional i pel dret a l'autodeterminació constitueix un element bàsic d'unitat, de dinamització, i també de clarificació política enfront de les posicions evolucionistes. D'aquí l'enorme importància de la reivindicació de l'Estatut autonòmic, que l'Assemblea de Catalunya, en la seva I sessió plenària, ha fet seva.

1.8. La resposta del règim: immobilisme i repressió. La frustració de les esperances transformistes.

Davant aquest cúmul de situacions conflictives, de reivindicacions populars, el règim es mostra absolutament incapaç d'oferir solucions. Els intents continuïstes per a prosseguir el règim d'opressió mitjançant la designació de Juan Carlos com a successor del dictador, topen amb un ampli rebuig de tot el nostre poble, en mobilització política creixent entorn dels sectors obrers, populars i democràtics avui en lluita, així com amb actituds de desconcert, escepticisme o desacord dintre mateix de les forces del règim.

En el moment actual, aquesta situació motiva l'accentuació de les actituds immobilistes i repressives. Però la inutilitat de la repressió és avui clara. L'immobilisme repressiu només condueix a l'exacerbació dels problemes plantejats. No frena en el més mínim la marxa ascendent del combat democràtic. Aïlla més i més el propi règim, que veu com forces tradicionalment favorables o passives passen a actituds de distanciament. L'actitud de la jerarquia de l'Església representa, en aquest sentit, el procés més visible.

Les esperances que alguns sectors de l'oligarquia espanyola posen en la recerca d'una sortida "aperturista" que faci possible la transformació evolutiva de la dictadura vers unes formes de poder més aptes per a recuperar la base social de manteniment del règim i per a una incorporació a la C.E.E., es frustren permanentment davant la incapacitat de portar a terme una evolució sense posar en perill les bases mateixes del règim. L'aferriada defensa dels seus interessos davant l'increment de les lluites i les reivindicacions d'amplis sectors del poble, no els deixa, avui per avui, altra actitud que la repressió i l'immobilisme coincidint així amb els sectors ultres, tal com ho demostra l'últim canvi de govern.

1.9. La lluita contra la repressió, per la solidaritat, per l'amnistia.

En aquesta situació d'augment de les actituds immobilistes i repressives del poder, pren una importància primordial la lluita unitària contra la repressió, per la solidaritat i per l'amnistia.

D'ençà del consell de guerra de Burgos, la mobilització popular contra la repressió ha estat permanent. La mobilització creixent contra els assassinats, contra les tortures i els mals tractes, contra les condicions inhumanes a les presons del règim, l'exigència del dret a la solidaritat, la reivindicació d'un estatut del presoner polític, són també elements constants a tots els nivells de la lluita democràtica. Les vagues de fam a les presons (Alcalá, Soria, Zamora) aixequen amplis moviments de solidaritat. El procés contra Camacho i els seus companys de Comissions Obreres, el procés contra membres de la U.S.O., el dels companys de la Tèrmica del Besòs i d'altres, on es demanen penes fins de vint anys de presó pel "delicte" d'exercir els drets sindicals, seran motiu d'amplies mobilitzacions de protesta.

1.10. La crisi del franquisme i l'exigència d'una alternativa de ruptura democràtica.

La crisi en què es troba el règim es veu aguditzada cada dia per l'increment de la lluita de masses i pels avenços en la concreció d'una alternativa unitària de ruptura democràtica.

Davant la situació política descrita, la necessitat d'avançar més, d'ampliar les lluites, d'articular una alternativa concreta de ruptura democràtica capaç d'unificar l'acció de totes les forces democràtiques, és una necessitat urgent, a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. L'Assemblea de Catalunya, plenament conscient d'aquesta necessitat imperiosa, conscient també de les esperances i del ressò que desvetlla, al país com a les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, haurà de jugar un paper essencial en les lluites decisives que s'apropen.

2. L'Assemblea de Catalunya: experiències, posicions, objectius.

2.1. L'alternativa elaborada en la I sessió i les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya.

En valorar l'abast i la justesa de l'alternativa política elaborada en la I sessió plenària, cal considerar sobretot la difusió i el ressò polític del seu comunicat. Quant a la difusió, si bé no ha esgotat encara les seves possibilitats, ha assolit un abast més ampli i més profund que cap altre fet polític a Catalunya d'ençà de l'inici de la dictadura. Quant al ressò polític, constatem que el denominador comú i els elements d'unificació política s'expressaven i s'expressen clarament en els quatre punts programàtics elaborats.

La participació creixent dels sectors en lluita als organismes de l'Assemblea de Catalunya i l'augment constant de la seva capacitat de convocatòria confirmen, mancats com estem d'altres instruments de control democràtic més adequats, l'abast i la vigència del programa de l'Assemblea de Catalunya.

D'altra banda, l'Assemblea de Catalunya va esdevenint un fet viu i dinàmic arreu del país. Constitueix un fet davant el qual les forces polítiques i socials d'oposició a la dictadura han hagut de definir les seves posicions. La majoria han estat de secundament i de participació. Cal impulsar el procés d'ampliació cap als sectors i les organitzacions que encara no hi participen.

El ressò de l'Assemblea de Catalunya ha ultrapassat l'àmbit del nostre poble. A les distintes nacions i regions de l'Estat espanyol l'experiència de l'Assemblea de Catalunya és seguida amb un gran interès. Els resultats de l'incipient treball de relacions internacionals mostren les possibilitats obertes en aquest camp.

En el treball de pre-assemblea hem pogut analitzar de manera concreta i detallada totes les experiències del primer període d'actuació de l'Assemblea de Catalunya. Avui s'imposa acceptar positivament, en línies generals, el treball realitzat, ja que si bé no hem esgotat ni de lluny les possibilitats que l'Assemblea de Catalunya ofereix com a eina de convergència i mobilització unitària del nostre poble, sí que hem assegurat una dinàmica, hem assolit fites importants, i avui ens trobem en situació de fixar-nos noves tasques a un nivell més ambiciós. Les concentracions de Ripoll i de Sant Cugat marquen, en aquest sentit, un camí a seguir.

2.2. L'Assemblea de Catalunya davant el moment actual: reafirmació dels punts programàtics; incorporació de noves exigències unitàries.

En el si dels combats actuals davant la crisi de la dictadura, apareixen cada dia com a més necessaris uns objectius polítics defensats unitàriament, com a element bàsic en el procés de creació d'una alternativa democràtica i de realització de la ruptura democràtica. Creiem que, en aquest sentit, el programa definit en la Iª sessió ha mostrat la seva validesa. Per aquesta raó, en la IIª sessió ens cal reafirmar, ratificant-ne la plena actualitat, la declaració programàtica de la Iª sessió de l'Assemblea de Catalunya:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general per als presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa.

Catalunya, novembre de 1971."

Constatant, però, l'existència de greus problemes d'abast general que tenen una enorme importància per al nostre poble i impulsen lluites de gran amplitud, creiem que cal incorporar al marc programàtic de l'Assemblea de Catalunya l'exigència de solucions a aquests problemes. Es tracta de la problemàtica educativa, de la derivada de la situació de la sanitat i la seguretat social, de les condicions de vida i de treball a les poblacions de Catalunya, de les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesia, i de la situació de les víctimes de la repressió franquista i dels mutilats i els invàlids de l'Exèrcit de la República.

A/ Un ensenyament gratuït i al servei del poble: que vol dir: a) gratuïtat de l'ensenyament públic a tots nivells; b) equipaments escolars i pre-escolars suficients i dignes; c) desaparició de qualsevol tipus de control classista en els diversos graus de l'ensenyament; d) ensenyament vinculat a la realitat nacional de Catalunya; e) possibilitats efectives d'un control democràtic de l'aparell educatiu i dels continguts de l'ensenyament.

B/ Una sanitat i una seguretat social al servei del poble: a) equipaments sanitaris i hospitalaris adequats a tots els indrets de Catalunya; b) seguretat social completa y gratuïta per a tots els treballadors assalariats i aquells que, al camp, tre-

ballen per compte propi sense assalariats permanents; c) gestió i control democràtic de la seguretat social a mans dels afiliats.

C/ Una vida més humana i democràtica a les ciutats de Catalunya: a) democratització de la gestió i administració local a tots nivells; b) equipaments urbans racionals i suficients; c) socialització del sòl urbà i lluita contra l'especulació; d) planificació urbana i territorial que englobi tota l'àrea nacional catalana.

D/ Les reivindicacions polítiques immediates de la classe obrera i de la pagesia: L'Assemblea de Catalunya és conscient que en el camí de la conquesta dels quatre punts programàtics aprovats a la primera sessió, mereixen relleu especial aquells que afecten més directament i explícitament als sectors democràtics d'avantguarda: en primer lloc a la classe obrera, i en general, a tot el poble treballador. És per això que en el camí de garantir l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític, per a l'Assemblea de Catalunya té una importància decisiva l'ampli i real exercici de les llibertats democràtiques -especialment la llibertat d'associació sindical i el dret de vaga- per part de la classe obrera, la pagesia i tots els treballadors, com a únic marc polític en el qual puguin plantejar-se amb possibilitats de resolució les reivindicacions immediates que afectin a les condicions de vida i de treball dels treballadors de la indústria, el camp i els serveis.

E/ La lluita contra l'opressió cultural i lingüística, símbols permanents de l'agressió política al poble de Catalunya i la lluita contra la manipulació a què estem sotmesos els catalans a través dels mitjans de comunicació i els mecanismes de censura, han d'ajudar a una àmplia mobilització popular que l'Assemblea de Catalunya ha d'impulsar i fer seva.

F/ Solidaritat amb les víctimes de la repressió franquista: L'Assemblea de Catalunya se solidaritza amb totes les víctimes de la repressió franquista en l'aspecte moral, físic i econòmic, i fa seva l'obligació d'aconseguir per a elles una reparació justa a través dels mitjans adequats. L'assemblea de Catalunya dedicarà una atenció especial al problema dels mutilats i els invàlids de l'Exèrcit de la República, ominosament discriminats per règim franquista i abandonats a llur sort des de fa més de trenta-quatre anys; a aquest respecte, prendrà contacte amb les associacions que els mutilats i els invàlids de guerra de l'Exèrcit de la República mantinguin en funcions.

2.3. Objectius immediats de l'Assemblea de Catalunya: línia de masses, millorament de l'organització, impuls dels processos d'unitat a tot l'Estat espanyol, relacions internacionals.

La discussió desenvolupada en el període de pre-assemblea ens permet definir unes línies de treball immediat:

A/ La ruptura democràtica passa per una línia d'acció de masses.

La dictadura no acabarà per si mateixa. Al contrari: sense l'acció de les masses progressivament enfortida per mitjà d'una unitat política rotundament expressada i secundada no serà possible la ruptura democràtica.

Enfortir aquest procés vol dir, per a l'Assemblea de Catalunya: a) fer costat a les iniciatives que tendeixin a la generalització constant de les lluites i que, pel seu caràcter, se situen dins el marc dels objectius unitaris; b) impulsar especialment tots els aspectes de la lluita solidària; c) impulsar iniciatives de lluita pròpies de l'Assemblea de Catalunya, capaces de trobar un ampli ressò en el nostre poble.

B/ Millorament de l'organització.

L'experiència del primer període de l'Assemblea de Catalunya ha mostrat, juntament amb un balanç positiu, algunes deficiències, que cal superar, en el camp de l'organització. La Comissió Permanent i el seu Secretariat han de continuar mantenint el seu caràcter obert i els principis organitzatius que els han informat; per a no caure en superestructures artificials i inoperants; però es fa necessari un esforç per a incrementar constantment la representativitat d'aquests organismes, de manera que no hi quedi al marge cap sector amb participació activa en les lluites. Les experiències d'extensió territorial i sectorial han d'incrementar-se (assemblees

comarcals, als barris, etc.), però constituint sempre organismes oberts i representatius al màxim. Al mateix temps, cal definir els nivells de participació en els organismes permanents de l'Assemblea de Catalunya. La participació ha de partir del respecte explícit pels acords de l'Assemblea. Altres formes de participació (observadors, etc.) portarien a deformar el seu caràcter de convergència política unitària. Poden acceptar-se situacions d'observació o similars en membres que, pel seu caràcter, no poden expressar actituds polítiques definides (per exemple: agències informatives).

Finalment, cal assenyalar la necessitat d'agilitzar les tasques dels òrgans permanents de l'Assemblea de Catalunya. La creació de comissions provisionals de treball, en funció de moments i motius concrets, pot ésser aquesta via d'agilització.

C/ Impuls als processos unitaris a la resta de l'Estat espanyol.

L'Assemblea de Catalunya ha d'oferir les pròpies experiències com a elements per a tenir en compte en altres àrees de l'Estat espanyol. Ha de secundar solidàriament les lluites dels altres pobles de l'Estat com a forma operativa d'afavorir l'avenç de la lluita comuna. Cal donar una significació especial a la solidaritat amb les altres nacionalitats oprimides de l'Estat espanyol, per tal d'unir-nos en una mateixa lluita pel reconeixement dels drets nacionals.

D/ Relacions internacionals.

Les experiències tingudes confirmen la validesa d'aquest treball. Caldrà orientar-lo vers organismes internacionals afins, políticament, amb el caràcter democràtic de l'Assemblea de Catalunya i la seva significació unitària.

1973